

жина ни срѣснаха твърдѣ съчувствено, като ни поздравляваха съ блѣстящата битка и избавлението ни отъ смъртта. Между тѣзи бѣше и щабъ-капитанъ Михида. Азъ не можахъ да се одържа отъ да го не попитамъ.

— Избѣгаха ли опълченцитѣ отъ първия изстрѣлъ?

— Коня е на 4 крака и то се спѣва, а човекъ е на два, отвѣрна Михида сконфузено.

— Азъ бѣхъ увѣренъ, каза майоръ Рѣдкинъ, че опълченцитѣ юнашки ще се биятъ.

И наистина, майоръ Рѣдкинъ не бѣше отъ онѣзи офицери, които нападаха опълченцитѣ. Той бѣше безкрайно справедливъ и добрякъ. Той не само не си позволяваше да псува, да бие опълченцитѣ и да имъ прикачва най-унизителни за войнишкото звание, епитети, но и твърдѣ горѣщо се застъпваше за онеправданитѣ, биле тѣ българи или руси. За туй, съ малко исклучение, и неговитѣ подчинени офицери слѣдваха примѣра на своя началникъ.

4-а дружина зае своето въ походното движение мѣсто. Встѣпихме въ лозята и триндафилитѣ, за които говорихъ по-горѣ. Но сега градинитѣ нѣмаха онѣзи привлекателность и очарователенъ изгледъ, каквито имаха прѣди десетина дена. Не се хвърля въ очитѣ нито ослѣпителната зеленина на цвѣтата; не се чувствувахе и упоителния ароматъ отъ полскитѣ цвѣта. . . Напротивъ, цѣлото пространство имаше монотоненъ изгледъ. Листето на лозята и дърветата повехнали, клонитѣ, прѣгнати подъ тежестта на плодетѣ, умислено, съ наведени глави, гледаха въ земята. Даже трѣвата въ некопанитѣ лозя, която съ своята буйность бѣ заглушила и поровила лозовитѣ прѣчки, стоеше увѣхнала и увиснала съ върховетѣ си надолу. Веселитѣ птички, скрити въ гжеталака, мируваха, като че ли ги бѣше страхъ да издадатъ присѣтствието си. Съ една рѣчь, цѣлата богата природа въ триндафиловата градина, напълно гармонираше съ душевното настроение на опълченцитѣ, които ето какво си приказваха:

— Какъ ли ще се свърши войната и да ли България ще бѣде освободена? пита единъ.

— Хмъ, както върви работата, май ме е страхъ, се обажда другъ. При Плѣвентъ турцитѣ ни бѣхтахъ, тукъ при Стара-Загора сѣщо . . . Азъ казвахъ, продължи сѣщия, че турцитѣ не току тѣй ни оставиха да се втурнемъ напредъ и че тѣ ще ни вкаратъ въ капана.